

Szakcsi Lakatos Béla—Csemer Géza: A bestia. A rockopera előadása a Dóm téren, este fél 9-kor.
Szegedi Ipari Vásár és kiállítás a Marx téren, július 31-ig.

A szegedi ifjúsági napok rendezvényei a város különböző pontjain.

A TIT 17. Művelődésmélti Nyári Egyetemének előadásai a Szegedi Biológiai Központban, délelőtt 9-től.

Szervátiusz Tibor szobrászművész kiállítása a Bartók Béla Művelődési Központban, augusztus 28-ig.

Pauli Anna textiltervező és Szemereki Teréz keramikus kiállítása a Képcsarnok Gulácsy Lajos-teremben, július 30-ig.

A magyar cserkészlet története. Kiállítás a Fekete-házban (Somogyi u. 13.).

Allandó kiállítások: Móra Ferenc Múzeum (Roosevelt tér 1/3.); Csongrád megyei parasztbútorok és népviseletek; Lucs-képgyűjtemény; Móra-émlékszóba; Kass Galéria (Vár u. 7.); Kass János grafikai; Vármúzeum (Móra park); Szeged múltja, jelene és jövője; Fekete-ház; Vihart aratva — Csongrád megye munkásságának élete és harcai 1867—1945; Buday György élete és munkássága.

Varga Mátyás színház-történelmi gyűjteménye (Bécsi krt. 11.).

Boszorkánybál a Tisza Szállóban, este 8 órától.

Komponistavallomás

Hol nyugtalanul, hol fűrkészve, hol mozdulatlan arccal üldögélt és figyelt a próbákon, hallgatván a rockoperát. Szakcsi Lakatos Béla, A bestia zeneszerzője, amikor a művel kapcsolatos zenei elképzeléseiről, zenei koncepciójáról kérdeztük, így kezdi:

— Tulajdonképpen nehéz helyzetben voltam: nem akartam magyaros muzsikát írni, nem volt szándékomban valamiféle történelmi darabillusztrációt komponálni. A kísértés viszont elég nagy volt: a XVII. század nagyon is magyaros, szép dallamait felhasználni viszont, minden esetleges és látszólagos csillogás ellenére, igazából unalmasnak hatott volna. Így aztán körülbelül egy évig hagytam magamban érlelődni a dolgot, és mivel szövegre szoktam írni a zenét, szituációkhoz kötődve: Csemer Géza szövegek könyvéből végül is száz oldalt zenésítettem meg.

— Bizonyos motívumok utánérzések sem találhatók a kor miliójét érzékeltető?

— Vannak ilyesféle elemek, de meglehetősen kis számban. Igazából arra törekedtem, hogy lehetőség

szerint semmire sem hasonlító, vagyis teljességgel egyedi, egyéni muzsikát komponáljak, olyat, ami csakis és kizárólag az enyém, a szöveggel szembeállított és félreérthetetlenül az én stílusomra zenésítve meg.

— Dzsesszmuzsikusként ismert itthon és külföldön egyaránt. A dzsessz kísértésével nem kellett megküzdenie?

— Első pillantásra úgy tűnhet: nem, viszont töre-

delmesen bevallom, nem egészen tudtam ettől a tényleg függetleníteni magam. Van a darabban egy sajátos dallamfűzér, egyetlen nagy motívum, ami végigvonul a teljes kompozíción, s elemei úgy kapcsolódnak egymáshoz, hogy ez szakértőbb fülnek persze akár árulkodhat is.

— Úgy lehetett észrevenni: váltakozó benyomásokkal figyelte a próbákat. Most, a produkció összeállva, milyennek érzi a megvalósítást?

— Zeneszerzőként a szereplők közül különösen teszik Vikidál Gyula és Naqu Anikó, de Sasvári Sándor és Kaszás Attila is. Nem áll távol elképzeléseimtől a produkció több eleme, fantasztikusan jó a koreográfia, a dramaturg és a karmester munkájával is nagyon elégedett vagyok. Sajnos egyáltalán nem volt elég idő a próbákra. Az az igazság, hogy sokkal könnyebb egy külföldről, lemezzel már jól ismert darabot színpadra vinni: új mű garatáltan nívós megvalósításához sokkal több időre van szükség. Szerencsére Maklári László karnagy elég sokat megmentett abból, ami ilyen helyzetben menthető... Ugyanakkor a megfelelő hangtechnikára sem volt idő beállni: és bizony, lehet akármilyen jó is egy előadás, egyetlen százaléknyi hiba teljesen tönkreteszheti. Már persze csak itthon: tipikusan magyar dolog ez... A közönség pedig igazán nem azt veszi észre, ha jó — hanem ha még jobb a produkció. És hogy még jobb, azt csak mi tudjuk...

— A dzsesszmuzsikusként ismert rockoperaszerzővé lépett elő?

— Csak alkalmilag. Néhány nap múlva New Yorkba utazom, ahol lemezfelvételeim készül: dzsesszmuzsikusként.

Domonkos László

A Kakastollas

— Kedves művész úr! Mondja meg, ha teheti, ki a Kakastollas?

— Tényleg nehéz szavakkal megfogalmazni, miféle figura a Kakastollas lovag. Bár a darab nem pályázik a történelmi hitelességre, bevallottan fikció, a szereplők legtöbbször mégis valódi, létező korabeli személyiség volt, a nevük ott van a történelmünk lapján — kivéve a Kakastollast. Azt mondják róla: a Sátán jött el, lovag képében. De én másképpen ismerem, illetve először félreismertem...

(Az öltözőben ülünk Kaszás Attilával, az öltözők tudvalévően sokszemélyesek, a többiek jönnek-mennek, bekukkant a maszkmester, mindjárt kezdődik a főpróba. A Vigszínház fiatal művésze elneveti magát, olyan mozdulatot tesz, mint aki bánja a szavát; nem akart ilyesmit mondani, elszólás, bocsánat...)

— Meséljen!
 — Eleinte egy reneszánsz embert akartam eljátszani egy középkori színdarabban, olyasvalakit, aki európai szelet hoz a távoli Keletre. Mondjuk olasz, vagy spanyol... De hát nem játszunk itt el a középkort. Ugy, hogy a Kakastollas: maga a feleltelen játékoság. Gonosznak is mondják, de ez nem fedi pontosan. Amot-

lyan vajákos ember inkább. Jött valahonnan... Idegenként, kívülről és fülölről gyorsan áttekinti a helyzetet, és megérkezése pillanatától ő irányítja a történéseket. Minden szál az ő kezében fut össze, egyedül ő ismeri a teljes igazságot. Megrendez egy színjátékot, fölmarkolja érte a pénzt, veszi a kakastollas kalapját, és odébájl — talán holnap egy másik darabban találkozunk vele.

— Kedvel?
 — Ó, hogyne! Titokzatos, érdekes, fura figura. Amolyan hedonista művész. Nagy konspirátor.

(A színész fölnek a szekrény tetejére, ott a kakastollas kalap. Lila és hatalmas. Látom, legszívesebben érte nyúlna, de győz a fejelem, csak az öltözőasztalnak támasztott kardot veszi föl, igazgat valamit a markolatán — igazából már a Kakastollással beszélgetek, csak úgy csinál, mintha ő lenne Kaszás Attila.)

— Hol tanult énekelni és táncolni?

— Nem foglalkoztam külön sem a táncal, sem az énekléssel — csak a főiskolán tanultam.

— Ez a harmadik rockszínházi produkció, amiben fontos szerepet kapott. Hogyan fedezték föl?

— Megnézték a Vigszín-

házban, aztán meghívtak. Három éve. Úgy emlékszem, a Hairbe. Aztán jött, tavaly, a Nyomorultak...

(Ugyebár emlékeznek még Enjorlas-ra, a francia sordalmárra? Akire az idén sem kell már sokáig várni a Dóm téri közönségnek. A közbeeső szezonban Kaszás Attila volt a viharos-visszontagságos-vitás körülmények között bemutatott új magyar musical, a Padlás főszereplője.)

Színésznőnk mindössze öt évvel ezelőtt végzett a főiskolán. Nagy konspirátor... Vajákos ember... Vagy egyszerűen „csak” — tehetséges.)

Sulyok Erzsébet

A Prédikátor

rom hete tudom, hogy én fogom alakítani a Prédikátort.

— Miként itéli meg ezt a szerepet?

— Kifejezetten operaénekesi teljesítményt kíván. Az az igazság, hogy Gregorra íródott... Basszista vagyok, tehát igazi zavart a feladat nem okozhat, a hangvétel, az énekelni való meglehetősen egyértelmű — egy prédikátornak meg, mint színpadi figurának, természetesen eleve ki kell emelkednie a tömegből. Hát ez nekem, a kétféle természetemmel, azt hiszem, nem lesz nehéz...

— Mennyivel más szabadtéren és rockoperában énekelni?

— A mikroport zavar. És nemcsak a rám szerelt „minimikrofon” szokatlan, sok minden más is. Ugyanakkor tulajdonképpen egy operaszerepet kell eljátszanom, és elénekelnem, nem könnyebbet, és nem is nehezebbet, amely nem exponált főszerep, de a darab második felében dramaturgiaiilag meghatározó súlyú. Mivel alapvető „töltés” ad a darabnak, természetes operai feladataimnak megfelelően tudom „venni” a prédikátort.

— Partnernek?

— Évek óta dolgozom a

rockszínházakkal, jól ismerem őket: a Pestre vitt szabadtéri Rockszínház-produkciókban tulajdonképpen Gregor „másodembere” vagyok, illetve voltam. Például a Szupersztárban fölváltva énekeltek Kajafást.

— Várakozások?

— Kicsit szűkre szabott volt a próbaidő... A zenei anyagot jónak tartom, ha sikerül az időbeli gondokat valahogyan áthidalni és megfelelően koncentrálni, a produkció jelentős szabadtéri siker lehet.

L. D.

Műsorfüzet

A Rockszínház szép kiállítású műsorfüzetet jelentetett meg a július 22-én bemutatott alkalmából, amelyben tartalomismertető van, bemutatják a szerzőket, a szereplőket, szemelvényeket közölnek korabeli dokumentumokból és Csemer Géza szöveggel. Az alkotók és a főbb szereplők portréfotói mellett a darab leglátványosabb jeleneteinek fényképei, valamint korabeli festmények és metszetek másolatai kaptak helyet.

S. E.

A nádor... hite szerint úgy cselekszik, hogy a célja menti eszközét... Vikidál Gyula, mint gróf Thurzó György, persze eljátsza-énekléti kételyét: kaphat-e felmentést?, miféle cél az, amely érdekében véltent (Báthory Erzsébetet) vádolni kell? S csak hiszi, hogy eszköze a gonosz játékra kész Kakastollas lovag (Kaszás Attila). A bestia két főszereplőjét fényképeztük le — egy fontos pillanatban: a kocka el van vetve, a Kakastollas megbízatása a bűnről való bizonyítékok megszerzésére szól; a csejthei várúrú sorsa megpecsételtett.

Mit jelent új magyar darabot bemutatni a szegedi szabadtéren? Ezt a kérdést megválaszolni sokan lennének „illetékesek” és nem is lenne érdektelen akár mindannyiunkat meghallgatni. De hát — lehet?

Kétféle, sajátos helyzetben megfogalmazott választ adunk most közre: Szücsborus Jánosét, aki a szabadtéri műszaki vezetője, és Maklári Lászlóét, aki a Fővárosi Operett-színház zenei vezetője, a bestia karmestere. Miért pont őket kérdeztük? Erre is sokféle válasz lehetne... Mondjuk, mert úgy ismerjük őket, mint akik nem szeretnek mellébeszél- ni.

* Szücsborus János: Több próbát jelent. Több időt, több pénzt, nagyobb rizikót. A társulatnak, az alkotói gárdának jogos igénye volt, hogy hónapokkal

Vasak és jogok

a bemutató előtt, a budapesti próbákon ott legyen a szegedi színpadkép bizonyos elemei. A bestia színpadát tehát úgy kellett megcsinálni, hogy viszonylag könnyen bontható legyen. Ezért körülbelül négyszer annyi vasat voltunk kénytelenek beépíteni, mint kellett volna abban az esetben, ha csakis Szegeden használjuk a díszletet. Tizenöt tonnányi zárt szelvény van az építményben. Ez nyilvánvalóan megrágitotta, viszont Varga Mátyás úgy tervezte meg, hogy az alapelemeit tárolhassuk és a jövőben felhasználhassuk.

* Maklári László: Természetesen merészség, vállalkozókedv és sokféle szakértelem kell egy új, mai darab bemutatásához.

Nagy a kockázat, amit különösen a mai pénzszükében csak akkor lehet vállalni, ha a pártoló igyekezet felelősségtudattal, hozzáértéssel párosul. Mint-hogy színház nem létezik anyagi támogatás nélkül, s a mai viszonyaink között féltő, hogy a pénzügyi szakemberek úgy csinálnak, mintha ezt nem tudnák, nagyon fontos, hogy állandóan bizonyíthassuk: a színház megéri a pénzt, a befektetés megtérül. Nem szabad okot adni arra, hogy bárki azt mondhasssa: ha ez a kultúra — nem támogatom. Idetartoznak érzem színházi életünknek egyik jogi megoldatlanságát, nevezetesen hogy nálunk nincsenek kellően meghatározva, és egymástól elkülönítve a szerző és az alkotói jogok.